

Paris, 2 Ianuarie 1931
o oră după ce m'era scrisorii D-tale.

Scuze pictene Beltzer.

194

ai dreptate: sunt un corespondent lenez și necu-
norător. La mingile muni pot jucător de tenis, răspun-
surile mele vin târziu, neastetate, pe drumuri scolate.

Da asta e un tain, de care n'am să mă des-
cub, nicodată. Fiindcă pentru mine corespondența e un joc
de moment, cu impulsurile, nerăbdările, grijile și probleme-
le personale de casă și de lucru. Odată închisă în
t'eu, și o scrisoare se încetează să mai existe pen-
tru mine. Dăruiește o primă și o citeste și sunt răspuns
vedând că stai de vorbă cu mine, când eu în rea-
litate sunt de mult din altă parte.

O femeie care mă cubia și care m'a cunoscut puțin,
îmi scria adesea în scrisoare americane:

"și fi răspuns imediat în vintelor tale, dar m'au
tenut, cunoscându-ți dispozitiile întâmplătoare, să nu
te ~~și~~ găsești schimbat și străin..."

Aureyonda este (și nu e simpla joc de cuvinte)
a corespondenței. Lucru, care îmi este greu și penibil,
stăruind când depășirea și timpul stă la mijloc.

și pe urmă dăruiește îmi eu un corespondență
cu, cum spune, "o întrecere între suflete". Oci, eu n'am
ten și n'eu d-tale sufletească, neliniștea d-tale continuă,
imensa d-tale facultate de a simți trașicul ficției depe,

Alia două sunt în stare să scriu, ca să dau o veste, ca
să er o veste, ca să poartez o întâmplare. Esential
pentru mine e să nu mă pierd prea mult de putere: pu-
tini, cât îi am. Iușurile mă ajută uneori să-i găsesc.
Atâtea doar.

194. Muzeul
Literaturii
Române

Dar să vorbim puțin de mustrările, pe care le adresezi
lăsatului „lui Mama și al lui Papa”. Nu știu încă
lămuririle mele pot duge la ceva. Ele răspund poate la
un gust, propriu nouă, ~~puter~~ oarecior, pentru orori,
mizerie și tăgătuire. (lineare, un francez cu rezonanță
definitivă, și nu știam că se pot simplifica, judecându-l
e o mitefizică a micii)

Întâmplarea e foarte simplă: dela 1 Nouembrie până la 15
Decembrie n'au avut locuri. Dar delor. Vezi - mă în fațonul
asta mare, unde nu unuam pe nimeni, umblând și cu
și, și - mi s'auț vinea frunci de masă. Tăle întregi, una
după alta, le - au petrecut și, mănucând un celt, de pînă
sau nemănucând delor, amănucând plata chiri (și să
nu dea Dumnezeu să ~~scrie~~ afli ce este un francez, că-
ruia și detorși bani), tăgănd camere și, așteptând
o oțpară sențită din ce, scriind scriori la care nu
primim un nicădată răspuns...

Am repetat nimic, fiindcă nu se pare că nimic nu
trebuie repetat. Dar n'au să n'it o scară dela spă-
gătal lui Noembrie, când din ^{doșoare} descăle, din scribă
sau din simplă inconștientă, n'au dus spre scire, pe

font liricului, pentru inevitabila nevoie de a purta cu apa curge, cu a
scăpă și cu a aprinde.

È stupid să-ți spun asta d-tale, care ai încercat toate mizeriile din lume,
dar încă-mă să descovă cu dela o anumită hărțură mai deosebită, un
sunt mizerii mari și mici, cu numai una singură.

Pe urmă d-ta, în săvârșire, ai scris pe-o volumă de poezii, tu un poet.
Tu ai un poet. Am nevoie de cântec și să pot lucra. Dumnezeu și ai hrănit
geniul cu venin. Eu destul ca să trăiești, pentru că să te realizezi,
cu floarea pentru care singura rădăcină - dar mare și definitivă - este
să existe. Să existe pur și simplu.

Și eu asta să terminăm o discuție periculoasă. O duc încă pe-o parte și
sunt încă sărac. Voi încerca însă să mă lupt cu mine însuși și
să rămân totuși cel mai puțin rău pe zi de lucru. È puțin, dar mă am
înviat să fiu modest.

(În paranteză: N-ai putea să scrii niindată o carte despre săvârșire.
È o boală care mă doare. În faptul minciunii, mi trebuie să în-
decernez în lume, pe un plan de cină, de orgoliu și de superioritate
societăți sudisculabile. Atăta vreme cât se poate. Când un se poate, prefer
să rămân închis la mine însuși, ca să-mi fac niindată hărțură
repte și pârăsiul otrăvit. Deceea memoria d-tale de stăpt ca pe un set
de flagelare, de care n-ai să fiu niindată capabil, dar care totuși deaceia

mi se pare mare în sensul mizeriei și al umilinței, lăți melancolice "fără-
toși" sau din recurența a-tale, "Te vor fi ai-tând" în spina asta de dis-
perare?)

Eu pot răspunde la post. scriptum-ul duminical, decât că se încalcă
disciplină și că sunt, cum bine știu, un secer. Dar pentru lipsă
tot un-ti pot da nimic. Muzela, deși are un vârstă, e scrisă numai
pe jumătate și e încantabilă proză. După o absență de un an
din paginile revistei, am pot reveni în esența viziunii.

Și pentru moment, n'am timp să scriu. Inșez febril la ultima
redactare a romanului meu (care e trecut prin câteva editări
și care am gata să fie năpt, stăta și a ecranat setare). Îți-l voi
trimitte a-tale sau lui Camil Petrescu până la 15 Ianuarie (târziu!).
Dacă vei spune atunci dacă paginile mele au sau nu un interes
oarecare, fiindcă eu nu mai știu decât seama de nimic. Dacă
se va fi dată liber, eu nu încep a doua mea viață (o surpriză!)

Eu a fost Ianuarie. Îți trimit cele mai calde urări de
noroc și bună viață. Primiște-le : sunt ale unui om care te
câștigă

Michael Sebastian

1941/2